

Arrest

nr. 325 837 van 25 april 2025
in de zaak X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Paul Devaux 2
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat J. WALDMANN.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 10 april 2025.

Gezien de aanvullende nota van verzoeker van 10 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Dahi Ghaze, district Kama, in de provincie Nangarhar. Uw broers M. A. (...) en A. J. (...) (O.V.: 9.133.364) waren militairen in het Afghaanse leger. Op 23/09/1395 (= 13 december 2016) stierf uw broer M. A. (...) bij een explosie in de provincie Khost. Uw broer A. J. (...) kreeg een dreigbrief op 12/02/1439 (= 2 november 2017). Later werd hij beschoten door de taliban waarop uw broer het land ontvluchtte. Op 5 oktober 2020 diende hij in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 september 2021 werd hem het statuut van erkende vluchteling toegekend. In april 2021 ontving uw vader via de imam van de moskee een dreigbrief waarin uw familie bedreigd werd omwille van het werk van uw broer A. J. (...). Op de derde nacht na de

machtsovername in augustus 2021 was u 's nachts aan het studeren toen gemaskerde mannen uw vader thuis ontvoerden. U en uw broer H. (...) liepen weg uit het huis. Nadat jullie beiden over de muur van het huis sprongen, raakten jullie elkaar kwijt. Sindsdien heeft u geen nieuws meer over uw broer H. (...). Zelf liep u richting de woonst van uw maternale oom. Deze gaf aan dat u niet bij hem kon blijven en daarom verliet u de volgende ochtend het land. Anderhalve maand of twee maanden na uw vertrek kwamen talibanleden over u navragen in het dorp. Na een reis van ongeveer een jaar kwam u toe in België op 28 september 2022, waarna u op 30 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van de job van uw broer A. J. (...) als militair voor het Afghaanse leger.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: uw taskara; de originele documentatie van uw broer M. A. (...) omtrent zijn tewerkstelling voor het Afghaanse leger; de originele documentatie van uw broer A. J. (...) omtrent zijn tewerkstelling voor het Afghaanse leger; acht foto's van uw broers M. A. (...) en A. J. (...); een dreigbrief d.d. 12/02/1439 (= 2 november 2017) waarin A. J. (...) door mawlawi H. (...) verantwoordelijke van de taliban van Kama aangemaand wordt om zijn werk voor de Afghaanse overheid stop te zetten, zo niet zal zijn lot erger zijn dan dat van zijn broer Mohammad Asif; de originele enveloppe opgestuurd door u vanuit Kama district naar uw broer A. J. (...); en vier foto's van uzelf met uw broer A. J. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst bestaan er ernstige twijfels over uw beweerde identiteit. Aan uw taskara kan slechts weinig waarde gehecht worden aangezien u deze slechts in kopie voorlegde en uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn. Bovendien gaf u meermaals aan dat het originele stuk zich nog in Afghanistan bevindt (Verklaring DVZ, vraag 26; NPO, p. 3 en 18). Hoewel u bevestigde dat u deze nog zou indienen (NPO, p. 18), dient vastgesteld te worden dat u deze vooralsnog – hoewel de termijn reeds geruime tijd is verstreken – niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om zijn/haar identiteit en nationaliteit te kunnen staven en dat hij/zij alle documenten aanbrengt die deze enigszins kunnen ondersteunen. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn uw identiteitsdocument(en) over te maken aan het Commissariaat-generaal. Voorts dient vastgesteld te worden dat u bij de DVZ een andere naam en geboorteplek vermeldde dan dewelke u later liet optekenen. Zo liet u aanvankelijk, bij uw aankomst bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 30/09/2022 uw naam optekenen als A. A. (...). Bij de DVZ en bij aanvang van het persoonlijk onderhoud geeft u weer dat u zich vergiste over uw naam en dit liet aanpassen omdat u thuis bekend stond onder een andere naam (Verklaring DVZ, vraag 3; NPO, p. 2-3). Gewezen op het grote verschil tussen de namen A. (...) en N. (...), verhaalt u dat u sinds uw kindertijd door iedereen, ook uw familieleden thuis, A. (...) genoemd werd (NPO, p. 18). Volgens u kent niemand u dan ook onder de naam N. (...) dewelke louter op uw taskara vermeld staat (NPO, p. 18). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen daar uw broer A. J. (...) ten tijde van zijn asielprocedure over zijn jongere broer N. (...) sprak en de naam A. (...) niet vermeldde (zie verklaringen DVZ A. J. (...), vraag 17). Gevraagd hoe u uw eigen naam niet kon weten als deze eenvoudig af te lezen is van uw taskara, meent u dat u de taskara niet elke dag gebruikte (NPO, p. 18), hetgeen niet overtuigend is. Dat u bij aankomst in België niet meteen uw officiële voornaam weergaf is dan ook niet ernstig. Des te frappant is dat u meermaals beweert dat u zelfs helemaal niet op de hoogte was van uw officiële voornaam bij aankomst in België (NPO, p. 3 en 18). Dit is wel erg ongeloofwaardig daar u in het bezit bent van een taskara dewelke opgesteld werd in 1396 (= 2018) (zie vertaling in dossier; NPO, p. 3), zoals u zelf aangeeft slechts enkele jaren voor uw vertrek uit het land. Bovendien heeft u uw taskara zelf aangevraagd (NPO, p. 18). Dat u bijgevolg nooit opmerkte dat u een andere naar eigen zeggen officiële naam hebt, is dan ook volkomen ongeloofwaardig. Daarnaast liet u ook uw geboorteplek aanpassen. Bij aankomst in België meende u aanvankelijk geboren te zijn in Sherghar (Verklaring DVZ, vraag 5). Later liet u echter optekenen dat u geboren bent in Dahi Ghaze alwaar u uw hele leven woonachtig was (Verklaring DVZ, vraag 5 en 10). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud houdt u vol dat u enkel in het dorp Ghaze woonde (NPO, p. 4). Geconfronteerd met de vaststelling

dat u uw geboorteplek liet aanpassen, meent u dat er veel moeilijkheden waren onderweg en u in Turkije geslagen werd (NPO, p. 17). Erop gewezen dat iemand de eenvoudige informatie waar hij/zij geboren is en altijd geleefd heeft kan weergeven ondanks problemen in Turkije, gaat u akkoord, maar verwijst u opnieuw naar de moeilijkheden en mishandeling onderweg en verklaart dat u bij aankomst in België mentaal niet in orde was om dit correct weer te geven (NPO, p. 17-18). Het eenvoudige feit dat u geen overtuigende verklaring kan geven voor de vaststelling dat u bij aankomst in België een andere voornaam en geboorteplek opgaf en uw identiteit niet kan staven met een origineel identiteitsdocument, noopt er dan ook toe te besluiten dat u uw (beweerde) identiteit geenszins aannemelijk gemaakt heeft en zet uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Het feit dat u uw identiteit helemaal niet aantoon, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk wordt gemaakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie (betreffende uw familieleden, de redenen waarom u uw land verlaten hebt, het eventueel risico van vervolging, ...). Aangezien u geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen aangaande uw eigen identiteit – u legde geen origineel identiteitsdocument neer en legde wisselende verklaringen af over uw voornaam en geboorteplek - en deze niet aannemelijk maakte, kan namelijk niet zonder meer aangenomen worden dat u N. (...) Arab, de broer van A. J. A.(...) bent, de persoon over wie u documentatie neerlegt. Dit kan verder onderbouwd worden door de volgende vaststellingen. Zo dient vastgesteld te worden dat, ofschoon u aangaf dat u foto's heeft van uzelf en uw broer A. J. (...) in Afghanistan en u tweemaal gevraagd werd tijdens uw persoonlijke onderhoud om deze voor te leggen (NPO, p. 16 en 18), u naliet om deze aan het CGVS te bezorgen. Nochtans is de voorziene termijn reeds ruim overschreden. U diende later wel vier foto's in van u en A. J. (...) in België, maar hieruit blijkt op geen enkele wijze dat jullie elkaar reeds in Afghanistan kenden, laat staan dat er een bloedband is tussen jullie. Daarnaast is het opmerkelijk dat u zich geen enkel verhaal herinnert over het werk van A. J. (...), buiten het verhaal dat hij in 1393 (= 2014/2015) eens naar uw vader belde om te zeggen dat hij omsingeld was door de vijand (NPO, p. 17). U weet zelfs niets over bepaalde gevechten of incidenten (NPO, p. 17). Erop gewezen dat u en A. J. (...) zich in België bevinden, stelt u dat u niet veel over zijn werk vroeg en hij hier bezig is met zijn leven (NPO, p. 17). Dat u slechts één enkele anekdote kan delen over de jarenlange tewerkstelling van A. J. (...) voor het Afghaanse leger – volgens uw verklaringen zo'n negen jaar (NPO, p. 6 en 16) - zet bijkomende vraagtekens bij uw verwantschap met hem. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uw verwantschap met A. J. (...) verder op fundamentele wijze.

Wat er ook van zij, uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer M. A. (...) gedood werd en uw broer A. J. (...) gevlucht is. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarbij u a priori niet aannemelijk maakt dat u de broer bent van A. J. (...), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Wat betreft uw eigen problemen of de problemen van uw familieleden – u stelt dat uw familie na het vertrek van A. J. (...) een dreigbrief kregen en uw vader ontvoerd werd, - overtuigen uw verklaringen niet. Zo dient vooreerst benadrukt te worden dat u eerder bij de DVZ met geen woord repte over een tweede dreigbrief gericht aan u en uw familieleden, nochtans het begin van door u beweerde problemen met de taliban. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u uw verklaringen kort diende te houden bij de DVZ en niet alle details kon doorgeven (NPO, p. 18). Deze uitleg verschoont uw aanvankelijke stilzwijgen niet. In het begin van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat generaal had u namelijk verklaard dat uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat er geen fouten waren in het verslag (NPO, p. 2). Hierop gewezen, verklaart u dat er inderdaad geen fouten waren in het verslag, maar u niet zei dat alle informatie volledig was (NPO, p. 18). Gevraagd of dit niet een ideaal moment was om te delen dat er nog een tweede dreigbrief was, verwijst u opnieuw slechts naar de beperkte tijd bij de DVZ (NPO, p. 18 en 19). Het loutere feit dat uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen van de taliban voor uw vlucht niet met elkaar overeenkomen is niet aannemelijk en doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband. Voorts dient benadrukt te worden dat hoewel u een tweede dreigbrief vermeldt tijdens uw persoonlijk onderhoud (NPO, p. 8 en 14), u er niet in slaagt om deze voor te leggen. U haalt aan dat uw vader deze namelijk verscheurde (NPO, p. 8, 9 en 10). Dit is opmerkelijk daar u de originele dreigbrief gericht aan A. J. (...) wel voorlegde. Dat uw vader de eerste dreigbrief wel zou

bijhouden en opsturen (NPO, p. 9), maar besliste om de tweede dreigbrief te vernietigen, is opvallend. Daarnaast is het opmerkelijk dat u aangeeft dat de dreigbrief toekwam op 20/01/1400 (= 9 april 2021), minstens drie jaar nadat uw broer A. J. (...) in 1396 (= 2017/2018) met zijn werk stopte en het land verliet (NPO, p. 6 en 8). Dat de taliban drie jaar na dato nog zouden overgaan tot het bedreigen van uw familie komt erg bevreemdend over. Deze vaststellingen aangaande de dreigbrief die jullie ontvangen zouden hebben, halen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas nog verder onderuit.

Ook bij de ontvoering van uw vader kunnen ernstige vraagtekens geplaatst worden. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u aanhaalt dat u op het moment van de ontvoering, dewelke 's nachts gebeurde (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 8), samen met uw broer uw lessen aan het herhalen en aan het studeren was (NPO, p. 10, 13 en 15). Dit is merkwaardig daar u zelf steevast aangeeft dat u niet meer naar school kon gaan en lessen kon volgen (NPO, p. 8 en 9). Dat u vervolgens aan het studeren was met oude schoolboeken (NPO, p. 15), hetgeen u overigens in het midden van de nacht deed (NPO, p. 8), is eerder ongeloofwaardig. Daarnaast weet u niet wie precies uw vader meenam (NPO, p. 11). Opvallend is bovendien dat volgens uw moeder de talibanleden gemaskerd waren (NPO, p. 11). Dat de talibanleden gemaskerd zouden rondlopen, is eerder ongeloofwaardig gelet op het feit dat zij de macht hadden overgenomen in het land. Voorts weet u niet hoe uw vader precies meegenomen werd (NPO, p. 12). Ook op de vraag of hij vastgebonden was, blijft u het antwoord schuldig (NPO, p. 12). Dat u niet ruimer kan verhalen over de concrete omstandigheden waarin uw vader ontvoerd werd, is niet aannemelijk. Buiten de vermelding dat uw maternale oom naar een taliban kantoor ging om over uw vader te vragen, weet u bovendien niet of uw familie op een andere manier probeerde om informatie over uw vader te bekomen (NPO, p. 12). U weet zelfs niet of uw familie de hulp van de dorpsouderen inriep (NPO, p. 12). Dat u niet meer informatie heeft gevraagd over wat er net gebeurd zou zijn, lijkt onbegrijpelijk en geeft blijk van desinteresse waardoor uw geloofwaardigheid onvermijdelijk op ernstige wijze wordt aangetast. De ontvoering van uw vader zou immers de rechtstreekse aanleiding voor uw vlucht uit het land hebben gevormd. Dat u vervolgens niet meer interesse aan de dag zou hebben gelegd omtrent de vermeende exacte gebeurtenissen en de nasleep ervan, die een grote impact op en verregaande gevolgen voor uw familie zouden hebben gehad, kan niet overtuigen. Bovenstaande vaststellingen aangaande de ontvoering van uw vader ondermijnen eens te meer de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden. Aangezien u er niet in bent geslaagd om geloofwaardig voor te stellen dat u N. (...) Arab, de broer van A. J. (...) Arab bent en u en uw familieleden bedreigd worden omwille van zijn werk als militair voor het Afghaanse leger, kan er eveneens geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat de taliban anderhalve maand of twee maanden na uw vertrek kwamen navragen over u in het dorp (NPO, p. 8 en 12). Het is voorts een bevreemdende vaststelling dat de taliban uw vader meteen na de machtsovername zouden ontvoeren en pas anderhalve maand of twee maanden later zouden navragen over u indien zij erop gebrand zouden zijn om u te vinden. Daarnaast heeft u helemaal geen idee wie er over u kwam navragen en met hoeveel zij waren (NPO, p. 13). U heeft zelfs geen enkel idee aan wie zij dat vroegen en wie uw moeder ervan op de hoogte bracht dat er over u werd nagevraagd (NPO, p. 13). Meer nog, u informeerde zich hierover naar eigen zeggen niet eens bij uw moeder (NPO, p. 13). Uw lacunaire kennis en het feit dat u geen pogingen ondernam om u grondig te informeren, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees om terug te keren naar Afghanistan, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Bovenstaande vaststellingen bevestigen slechts het ongeloofwaardige karakter van uw asielmotieven.

Het loutere feit dat er aan A. J. (...) - van wie u beweert dat hij uw broer is - de vluchtelingenstatus werd verleend doet hieraan geen afbreuk. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. In dit verband kan er overigens nog opgemerkt worden dat u stelt dat A. J. (...) actief was als militair voor het Afghaanse nationale leger en door de taliban beschoten werd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vraag 3.5; NPO, p. 5, 6 en 8).

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan in uw hoofdte niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in 2023 actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dergelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Botj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige door u in het kader van uw verzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De identiteit, nationaliteit en vroegere professionele activiteiten van A. J. A.(...) en M. A. A. 5...°, zoals blijkt uit hun originele documentatie en foto's staat hier immers niet ter discussie. Ook de dreigbrief van uw broer A. J. (...) wordt heden niet betwist door het CGVS. Daarnaast bewijst de enveloppe slechts dat de broer van A. J. (...) ooit post naar hem stuurde. Het feit dat de post werd verstuurd door N. A. 5...°, terwijl u beweerde dat u uw naam niet kende voor uw aankomst in België toont des te meer de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3. De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3 Aanvullende stukken

Op 10 april 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus, januari 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Op 10 april 2025 heeft verzoeker eveneens een aanvullende nota met bijkomende stukken neergelegd. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Een brief (met beëdigde vertaling) van de dorpsouderen,
- Enkele foto's die van het lijk van de broer van verzoeker zouden zijn,
- Enkele foto's uit Afghanistan,

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoekende partij voert de schending aan van de manifeste appreciatiefout, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met inbegrip de beginselen van redelijkheid en zorgvuldigheid en de samenwerkingsplicht.

Verzoeker begint zijn uiteenzetting met een citaat en theoretisch overzicht van de volgens hem geschonden wetsbepalingen waarna er ook nog een theoretische bespreking volgt inzake de bewijsvoering in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Vervolgens voert verzoeker concreet aan dat hij een dergelijk verzoek indiende omwille de tewerkstelling van zijn broers bij het Afghaanse leger. Verzoeker betwist het standpunt van verweerder als zou hij niet aantonen dat zijn broers dit werk uitvoerden. Daarbij wijst hij op zijn beweerde broer A. J. (...) die intussen in België als vluchteling erkend werd en waarvan niet betwist wordt dat deze in het leger werkzaam was. Verzoeker beweert al het mogelijke gedaan te hebben om deze band van verwantschap aan te tonen.

Verzoeker erkent dat er een verschil is in de naam die hij aangaf, maar stelt dat het hier een loutere roepnaam zou betreffen en meent te kunnen stellen dat de andere naam die zijn beweerde broer destijds op gaf niet noodzakelijk betekent dat zij beiden niet verwant zijn. Verzoeker herhaalt dat hij zal trachten zijn originele Taskara alsnog te bezorgen. Daarmee volhardt hij in zijn verklaringen. Hierdoor is verzoeker van mening dat hij wel degelijk aantoont dat A. J. (...) zijn broer is en dat hij perfect kan antwoorden op de vragen die hem in dit verband werden gesteld. Hieruit zou volgens hem voldoende kennis blijken over de tewerkstelling en zijn familiebanden. Bovendien zou er rekening gehouden moeten worden met de erg jeugdige leeftijd van verzoeker toen de door hem aangevoerde feiten en incidenten plaatsvonden.

Met verwijzing naar de COI-focus van 2022 en de EUAA documenten uit 2023 meent verzoeker dat er in ieder geval een risico tot vervolging voor hem bestaat en dit als familielid van een personeelslid bij het leger. Dit element op zich zou al moeten aantonen dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Naast dit argument meent verzoeker eveneens dat hij een risico loopt als terugkeerder uit Europa. In dit kader wijst verzoeker erop dat hij geen zicht heeft op de inhoud van het administratief dossier en dan ook niet kan beoordelen of er vragen gesteld zijn over mogelijke risico's bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat hij handelt tegen de regels van de Sharia. Terugkeerders uit Europa zouden worden onderworpen aan een procedure voor de rechtbank en het huidige rechtssysteem zou de rechten van terugkeerders niet eerbiedigen. Zij die terugkeren naar Afghanistan worden aanzien als afvallig, spion of verrader en dit onder meer door hun voorgehouden politieke overtuiging en houding tegenover de religie. Dit risico zou niet beoordeeld zijn op het moment van het nemen van de beslissing. Er zou geen rekening gehouden zijn met het feit dat verzoeker reeds in augustus 2021 het land verliet en dat hij destijds nog zeer jeugdig was.

Daarnaast gaat verzoeker nader in op de toekenning van de subsidiaire bescherming. Op basis van zijn persoonlijke omstandigheden zou er sprake zijn van een risico op schade wat de toekenning van deze bescherming volgens hem zou rechtvaardigen. In dit kader geeft verzoeker een algemene schets van de beweerde situatie in Afghanistan. Hierbij gaat verzoeker nader in op het geweld ter plaatse. Verzoeker verwijst daarbij naar allerhande rapporten en artikels die hij chronologisch aanvoert en waar hij uit besluit dat er wel degelijk sprake is van een risico op willekeurig geweld. Daarnaast zou er ook nog steeds sprake zijn van geweld tussen de verschillende ter plekke aanwezige en elkaar bestrijdende groeperingen.

Evenzeer zou er volgens verzoeker sprake zijn van een humanitaire crisis. Bij een terugkeer naar Afghanistan zou verzoeker in een situatie van extreme armoede terecht komen en niet kunnen instaan voor zijn basisbehoeften. Er zou onder meer sprake zijn van een hongersnood. Ook zouden er aanzienlijke problemen zijn met de gezondheidszorg ter plaatse en daarbij wijst verzoeker ook op zijn psychische toestand. Deze problemen zouden allen verbonden zijn aan de machtswissel ten voordele van de Taliban. Deze elementen zouden niet nagegaan zijn door verweerder en verzoeker herhaalt dat hij van mening is dat hem minstens de subsidiaire bescherming toegekend dient te worden.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1*

van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af.

Het dient in ieder geval benadrukt te worden dat er een enorme onduidelijkheid heerst over de persoon van verzoeker zelf. Hij beweert weliswaar de broer te zijn van een in België erkende vluchteling, maar onbetwistbaar ernstig is dit niet. Het dient inderdaad vastgesteld te worden dat verzoeker zich initieel uitgaf onder een andere naam en ook een andere geboorteplaats opgaf dan wat hij nu tracht te bewijzen. De verschillen zijn echter opvallend. Verzoeker voert aan dat er sprake zou zijn van een roepnaam en dat eigenlijk niemand hem onder zijn officiële naam gekend zou hebben en hem alleszins niet zo genoemd zou hebben. Los van deze alleszins erg twijfelachtige verklaring mag er van éénieder verwacht worden dat hij bij machte is zijn echte naam te geven wanneer hem hier naar gevraagd wordt. Zeker wanneer er sprake is van een officiële identificatie. Verzoeker kon niet onwetend zijn over deze vragen die horen bij een officiële aanvraag. Bij dergelijke formaliteiten spreekt het voor zich dat men zich bedient van zijn eigen officiële naam. Dit is overall ter wereld hetzelfde. Bovendien lijken de beide namen niet eens op elkaar en heeft de beweerde broer van verzoeker ook nooit ook maar met enig woord gerept over een broer die een bepaalde naam heeft, maar in realiteit door iedereen anders genoemd zou worden. Ook de geboorteplaats die verzoeker eerst opgegeven heeft, wordt nadien gewijzigd. De verklaring die verzoeker hier wederom voor geeft, is buitengewoon warrig en verklaart eigenlijk ook deze divergentie niet. Beide vaststellingen kunnen dan ook enkel leiden tot de bevinding dat de geloofwaardigheid van verzoeker reeds van bij aanvang zeer ernstig ondermijnd is.

Verzoeker brengt enkel een kopij voor van zijn beweerde Taskara en ondanks herhaaldelijke beloften in deze zin ligt een origineel exemplaar hiervan nog steeds niet neer.

Door het voorgaande is het op dit moment onmogelijk om te besluiten of er überhaupt sprake is van verwantschap tussen verzoeker en zijn beweerde broer. Aangetoond is dit allerminst.

Ten gronde, kent verzoeker eigenlijk ook weinig van het werk van zijn beweerde broer. Een aantal algemeenheden zijn verzoeker beweerdelijk bekend, maar enig incident of enige anekdote is hem onbekend en dit ondanks een jarenlange tewerkstelling.

In ieder geval volstaat het niet om een familielid te zijn van een voormalig personeelslid van de veiligheidsdiensten om te besluiten dat er sprake zou zijn van een risico op vergeldingsacties. Verzoeker maakt weliswaar gewag van bedreigingen vanuit de Taliban, doch de manier waarop deze bedreigingen geuit zouden zijn, is opnieuw voer voor discussie. Hoeveel dreigbrieven er geweest zouden zijn en hoe dit concreet gebeurde, blijkt opnieuw niet eenduidig doorheen de verklaringen van verzoeker. Er zou zelfs nog een dreigbrief gekomen zijn nadat de beweerde broer van verzoeker reeds zijn werk neerlegde bij de veiligheidsdiensten wat reeds zeer verwonderlijk is en bovendien blijkt uit de uitleg van verzoeker dat hij zo

goed als niets weet over de tewerkstelling van zijn broer. Het is dan ook een raadsel wat de Taliban meenden te kunnen bekomen door druk te zetten op verzoeker.

Er zou sprake geweest zijn van een incident net voordat verzoeker het land verlaten heeft. Bij dit incident dat bij hem thuis plaatsgehad zou hebben, werd onder meer zijn vader ontvoerd. Hoe dit echter precies verliep en/of er door zijn familie iets ondernomen werd om informatie te krijgen of op de hoogte te komen van het lot van zijn vader is verzoeker onbekend. Een dergelijk incident met een verpletterende impact op het dagelijks leven van verzoeker zou in zijn geheugen gegrift moeten zijn en zou hem ook minstens moeten aanzetten tot het bevragen van zijn omgeving of pogingen te ondernemen om te achterhalen wat er precies plaatsvond, *quod non*.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn land diende te verlaten na problemen met Daesh alhoewel dit wel aangegeven wordt in zijn verzoekschrift.

Verzoeker heeft destijds aangegeven dat hij vertrok met zijn broer H. (...). Samen zouden zij vertrokken zijn en elkaar onderweg kwijt geraakt zijn. Deze broer zou een tijdje in Iran verbleven hebben. Daarbij is het niet duidelijk of verzoeker hier wel of niet van op de hoogte was. In ieder geval brengt verzoeker ter zitting een stuk voor waaruit blijkt dat deze man vermoord zou zijn nadat hij gerepatriëerd werd naar Afghanistan. Het is weliswaar niet duidelijk of de persoon op deze foto's inderdaad zijn broer is en wat de toedracht of omstandigheden zijn die hiertoe geleid zouden hebben.

Gelet op het feit dat de beweerde broer van verzoeker in België erkend werd als vluchteling, dat een andere broer reeds vermoord zou zijn en het feit dat er mogelijks nog verscheidene vervolgingsfeiten volgden ten aanzien van eventuele familieleden noopt dit geheel toch tot verder onderzoek naar de precieze omstandigheden. Dit biedt eveneens de gelegenheid om de familiebanden tussen de verschillende familieleden verder na te gaan en na te gaan of de overige gezinsleden van verzoeker intussen terecht zijn dan wel of er enige wijzigingen zijn op dit vlak.

Deze omstandigheden waren overigens blijkbaar ook nog niet bekend op het moment dat verzoeker gehoord werd door verweerder.

Op basis van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen van verzoeker niet tot een besluitvorming komen inzake verzoekers vrees voor een mogelijke vervolging.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 november 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend vijftieng door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE